

Sygn. akt I C 117/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Głubczycach, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Daria Dusanowska

Protokolant: sekretarz sądowy Barbara Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2016 roku w Głubczycach

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. M.**

przeciwko **(...) S.A. z siedzibą w S., T.U.i R. (...) S.A. z siedzibą w W., (...) .U. S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych (...) S.A. z siedzibą w S., T.U.i R. (...) S.A. z siedzibą w W., (...) .U. S.A. z siedzibą w W. solidarnie na rzecz powoda M. M. kwotę 16.129,67 zł (szesnaście tysięcy sto dwadzieścia dziewięć złotych i 67/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- od kwoty 6.910,51 zł (sześć tysięcy dziewięćset dziesięć złotych i 51/100) liczonymi od dnia 13 listopada 2015 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 9.219,16 zł (dziewięć tysięcy dwieście dziewiętnaście złotych i 16/100) od dnia 13 listopada 2015 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddała,

III. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 3.224,00 zł (trzy tysiące dwieście dwadzieścia cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 117/16

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym do tutejszego Sądu powód M. M. wniósł – w przypadku wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty – o zasądzenie od pozwanych (...) S.A. z siedzibą w S., T.U.i R. (...) S.A. z siedzibą w W., (...) S.A. z siedzibą w W. solidarnie kwot:

- 6.917,61 zł tytułem odsetek ustawowych od dnia 14 listopada 2012 r. do dnia 01 czerwca 2015 r. za zwłokę w wypłacie części należnego powodowi zadośćuczynienia w wysokości 22.400,00 zł wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty,

- 9.219, 16 zł tytułem odsetek ustawowych od dnia 14 listopada 2012 r. do dnia 24 września 2015 r. za zwłokę w wypłacie części należnego powodowi zadośćuczynienia w wysokości 27.600,00 zł wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty,

oraz o zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż Sąd Rejonowy wP. zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę zadośćuczynienia w łącznej wysokości 22.400,00 zł. Sąd I instancji nie orzekł o żądaniu odsetek uznając, iż nie było ono objęte pozwem. Następnie w wyniku apelacji powoda Sąd Okręgowy w O. zmienił w/w wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 50.000,00 zł zadośćuczynienia. Sąd również nie orzekł o odsetkach bowiem żądanie to nie było objęte apelacją. Powód podniósł, iż szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi w grudniu 2011 r., a roszczenie stało się wymagalne najpóźniej 30 dni po złożeniu zawiadomienia tj. dnia 05 stycznia 2012 r. Pozwani pomimo zgłoszenia i udokumentowania szkody oraz pomimo wezwań do zapłaty nie zapłacili powodowi żadanego zadośćuczynienia aż do czasu wydania wyroku przez Sąd I instancji, a następnie Sąd II Instancji. Uzasadniając wysokość zgłoszonego roszczenia z tytułu odsetek ustawowych powód wskazał, iż pozew obejmuje nieprzedawnione odsetki ustawowe od zasądzonej wyrokiem kwoty 50.000,00 zł za okres od 14 listopada 2012 r. do czasu zapłaty poszczególnych części zadośćuczynienia.

W dniu 02 lutego 2016 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w G. wydał nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym sygn. akt I Nc(...), zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty /karta 23 - 24 akt/ pozwany (...) S.A. z siedzibą w S. wniósł o odrzucenie pozwu oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, iż powód zaprzecza wszelkim okolicznościom wyraźnie nie przyznanym, a ponadto wskazał, iż zachodzi powaga rzeczy osądzonej uzasadniająca na podstawie art. 199§ 1 pkt 2 k.p.c. odrzeczenie pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany T.U. i R. (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu /karta 33-35 akt/.

W uzasadnieniu wskazano, iż powód uległ wypadkowi komunikacyjnemu, o którym nie zawiadomił pozwanego. Wobec braku wiedzy o zdarzeniu i roszczeniach powoda pozwany nie przeprowadził stosownego postępowania likwidacyjnego szkody, a w związku z tym wytoczenie powództwa przeciwko pozwanemu należy uznać za bezzasadne – nie ma do niego zastosowania ustawy termin do obliczania ustawowych odsetek od kwot zgłoszonego świadczenia odszkodowawczego. Zdaniem pozwanego powód nie wykazał, iż pozwany pozostawał w zwłoce. Ponadto pozwany podniósł, iż odpowiedzialność pozwanych ubezpieczycieli została ustalona w umowie, w której zawarto zapis iż koasekuratorzy odpowiadają wobec ubezpieczającego według zasad kodeksu cywilnego dotyczących zobowiązań pieniężnych podzielných. Za zobowiązania wynikające z zawartej umowy ubezpieczenia każdy z koasekuratorów odpowiada jedynie w części wynikającej z przyjętego na siebie procentowego udziału w koasekuracji.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany (...) .U. S.A. wniósł o odrzucenie pozwu ewentualnie oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu /karta 46- 48 akt/.

W uzasadnieniu wskazano, iż powód dochodził już roszczeń o zapłatę odsetek, które to roszczenie zostało oddalone, a wobec tego stosownie do treści art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. pozew podlega odrzuceniu. Niezależnie od tego zdaniem pozwanego żądanie nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem kwestia wysokości należnego powodowi nie była jednoznaczna.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 31 maja 2016 r. sygn. akt I C (...) Sąd Rejonowy w G. odmówił odrzucenia pozwu / karta 57-58 akt/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 czerwca 2011 r. powód M. M. jadąc motocyklem marki H. (...) o nr rej (...) w P. na drodze K-8, 327,5 km w miejscu gdzie był prowadzony remont drogi bez wyłączenia jej z ruchu najechał na pozostawioną na jezdni podstawkę znaku drogowego, w wyniku czego stracił panowania nad pojazdem i uderzył w barierkę ochronną. Wykonawcą robót na odcinku drogi na którym doszło do zdarzenia była firma (...) SA Oddział w Polsce, która posiadała ubezpieczenie OC z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej lub użytkowania mienia w związku z wykonaniem projektu i rozbudowy drogi krajowej nr (...) do parametrów drogi ekspresowej na odcinku P. – R. (...) - polisę nr (...) zawartą z konsorcjum (...) w składzie: (...) S.A. z siedzibą w S. z udziałem w ryzyku 40% jako lider konsorcjum, T.U. (...) S.A. z siedzibą w W. z udziałem w ryzyku 40% i (...) S.A. z siedzibą w W. z udziałem w ryzyku 20%.

W grudniu 2011 r. powód zgłosił pozwanemu (...) S.A. z siedzibą w S. szkodę, żądając wypłaty zadośćuczynienia w kwocie 100.000 zł. Pozwany nie wydał decyzji w sprawie ustalenia zadośćuczynienia odpowiadając, że zakończenie likwidacji nie jest możliwe ze względu na brak kompletnej dokumentacji ze strony ubezpieczonego i informując, że ubezpieczony – (...) S.A. Oddział w Polsce nie zajął stanowiska w sprawie.

Wyrokiem z dnia 20 marca 2015 r. sygn. akt VI (...) Sądu Rejonowego w P. VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w G. zasądził od pozwanych (...) S.A. z siedzibą w S., Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W., (...) S.A. z siedzibą w W. solidarnie na rzecz powoda kwotę 22.400,00 zł, oddając powództwo w pozostałym zakresie.

Wyrokiem z dnia 17 września 2015 r. sygn. akt II Ca (...) Sądu Okręgowego w O., zmienił w/w wyrok Sądu Rejonowego w P. zasądając solidarnie od pozwanych na rzecz powoda M. M. kwotę 50.000,00 zł.

dowód: dokumenty znajdujące się w aktach sprawy Sądu Rejonowego w G. sygn. akt VI C (...)i Sądu Okręgowego w O.sygn. akt II Ca(...)

Pozwani dokonali zapłaty należności objętych w/w orzeczeniami, uiszczając należności w transzach. Odnośnie kwoty 22.400 zł objętej wyrokiem Sądu Rejonowego w G. w dniu 29 maja 2015 r. dokonano pierwszej wpłaty - (...) Towarzystwo (...) wpłacił na rzecz powoda kwoty 523,22 zł oraz 4.480,00 zł. Następnie w czerwcu pozwani dokonali zapłaty pozostałej należności objętej wyrokiem Sądu I instancji.

Kwota 27.600 zł zasądzona dodatkowo przez Sąd Okręgowy w Opolu również zapłacona została w transzach, a pierwszy przelew miał miejsce w dniu 24 września 2015 r.

dowód: historia rachunku karta 15-17 akt

Pismem z dnia 23 października 2015 r. powód wezwał pozwanych do solidarnej zapłaty wskazanych kwoty tytułem odsetek ustawowych. Wezwanie nie zostało przez pozwanych spełnione.

dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania karta 11 -14 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje w znacznej części na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż Sąd oddalił zarzuty, których uwzględnienie uzasadniałoby odrzucenie pozwu tj. zarzut powagi rzeczy osądzonej, czemu dał wyraz w oddzielnym postanowieniu wydanym dnia 31 maja 2016 r., którym odmówił odrzucenia pozwu. Przedmiotowe postanowienie nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzone w aktach sprawy Sądu Rejonowego w P.VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w G. o sygn. akt VI C (...) i Sądu Okręgowego wO. o sygn. akt II Ca (...) historii rachunku, wezwania do zapłaty, których prawdziwości i wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron, a które również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

W niniejszej sprawie bezsporna pozostawała kwestia solidarnej odpowiedzialności pozwanych z tytułu zadośćuczynienia należnego M. M. za doznaną krzywdę będącą skutkiem wypadku komunikacyjnego z dnia 08 czerwca 2011 r., objęta wyrokiem Sądu Rejonowego w P.VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w G. z dnia 20 marca 2015 r. sygn. akt VI C(...) zmienionego następnie wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 17 września 2015 r. sygn. akt II Ca (...). Nie ulega również wątpliwości, iż pozwani dokonali zapłaty zasądzonych na rzecz powoda w/w orzeczeniami należności w datach wskazanych w historii rachunku bankowego.

Spór w niniejszej sprawie sprowadza się natomiast do oceny zasadności roszczenia z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie należnego M. M. zadośćuczynienia w kwocie 50,000,00 zł.

Ustosunkowując się w pierwszej kolejności do zgłoszonego na rozprawie z dnia 27 września 2016 r. zarzutu przedawnienia roszczenia, wskazać należy, iż przedmiotowy zarzut nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 k.c.). Z kolei po myśli art. 123. § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;

Skoro w niniejszej sprawie powód domaga się wskazanych w pozwie kwot tytułem odsetek ustawowych liczonych od dnia 14 listopada 2012 r., zaś powództwo wniesione zostało do Sądu dnia 13 listopada 2015 r. (data oddania przesyłki w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego vide: karta 19 akt), to tym samym nie ulega wątpliwości, iż powód na drogę sądową wystąpił przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia.

Za nieuzasadniony Sąd uznał także zarzut pozwanego T.U.i R. (...) S.A. odnośnie zastrzeżonych w polisie nr (...) procentowych ograniczeń odpowiedzialności koasekurantów i franszyzy redukcyjnej. Wbrew bowiem stanowisku pozwanego określenie wysokości odpowiedzialności poszczególnych koasekurantów w ramach zawartej umowy ubezpieczenia ma wiążący charakter wyłącznie w stosunkach wewnętrznych pomiędzy ubezpieczycielami, nie ma natomiast znaczenia dla odpowiedzialności w stosunku do poszkodowanego. Ponadto, jak wynika z polisy nr (...) stosunek prawny pomiędzy stronami polisy normuje OWU E. Hestia, zaś zgodnie z § 4 pkt 2 w/w OWU „za franszyzę redukcyjną uważa się określoną w procentach lub kwotowo wartość redukującą łączne świadczenie ubezpieczeniowe z tytułu jednego wypadku dotyczące szkód w mieniu, chyba że uzgodniono inaczej”. Skoro przedmiotowe postępowanie obejmuje należności odsetkowe za opóźnienie w wypłacie zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez powoda w wypadku komunikacyjnym, o tym samym zapisy o franszyzie redukcyjnej nie mają w niniejszym przypadku zastosowania.

Odnosząc się z kolei od zarzutu braku wiedzy pozwanego T.U.i R. (...) S.A. o zdarzeniu i roszczeniach pozwanego, stwierdzić trzeba, iż wobec udzielania ochrony ubezpieczeniowej w ramach Konsorcjum (...), w którym liderem ubezpieczeniowym było (...) S.A. z siedzibą w S., zgłoszenie przez pokrzywdzonego w/w ubezpieczycielowi - jako liderowi koasekuracji - zaistniałej szkody i roszczeń z tym związanych pozostawało skuteczne również w stosunku do pozostałych ubezpieczycieli. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż zakład ubezpieczeń wybrany spośród uczestników umowy koasekuracji jako koasekurator wiodący (lider koasekuracji) uprawniony jest do realizacji czynności określonych w tej umowie w imieniu własnym jak i pozostałych koasekuratorów.

W świetle całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, iż po stronie pozwanych doszło do opóźnienia w wypłacie na rzecz M. M. żądanego przez niego zadośćuczynienia, co w konsekwencji rodzi obowiązek zapłaty odsetek ustawowych.

Sąd w niniejszym składzie podziela wyrażone zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie stanowisko, iż w razie wyrządzenia szkody czynem niedozwolonym odsetki należą się poszkodowanemu już od chwili zgłoszenia przezeń roszczenia o zapłatę odszkodowania. Zgodnie z art. 455 k.c., w tej bowiem chwili staje się wymagalny obowiązek sprawcy szkody do spełnienia świadczenia odszkodowawczego, który wynika ze stosunku prawnego łączącego sprawcę szkody i poszkodowanego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 29 października 2015 r. sygn. akt I ACa 271/15, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 08 września 2015 r. sygn. akt I Aca 205/15, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 października 2011 r. sygn. akt VI ACa 247/11).

Znaczenie wezwania wierzyciela z art. 455 k.c. polega na tym, że z jego chwilą na dłużniku zaczyna ciążyć obowiązek niezwłocznego spełnienia świadczenia i że nie spełniając go, popada w opóźnienie, a to uprawnia wierzyciela do żądania odsetek za czas opóźnienia (art. 481 § 1 k.c.). Uzupełnieniem regulacji kodeksowej jest art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 392 z późn. zm.), który reguluje termin spełnienia świadczenia przez ubezpieczyciela i zgodnie z powołanym przepisem zasadą jest, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, przy czym zgodnie z orzecznictwem, ciężący na zakładzie ubezpieczeń obowiązek terminowego świadczenia zależy od spełnienia dodatkowych przesłanek dotyczących współdziałania poszkodowanego, w tym zwłaszcza zgłoszenia roszczenia, oraz obiektywnych możliwości ustalenia okoliczności koniecznych do ustalenia odszkodowania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 1999 r., III CKN 315/98, OSNC 2000, Nr 2, poz. 31).

Zasądzenie odsetek od daty wyrokowania prowadziłoby w istocie do ich umorzenia za okres sprzed daty wyroku i stanowiło nieuzasadnione uprzywilejowanie dłużnika, skłaniając go do jak najdłuższego zwlekania z zapłatą należnego od niego świadczenia pieniężnego, w oczekiwaniu na orzeczenie sądu znoszące obowiązek zapłaty odsetek za wcześniejszy okres (tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2000 r., II CKN 725/98, OSNC 2000, Nr 9, poz. 158, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 18 października 2013 r., I ACa 422/13). W świetle aktualnego orzecznictwa Sądu Najwyższego brak jest podstaw do twierdzenia, że w obecnym stanie prawnym odsetki ustawowe mają charakter waloryzacyjny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2009 r., V CSK 370/08). W związku z normalizacją stosunków ekonomicznych i stabilizacją cen, odsetki ustawowe, w odróżnieniu od początkowego okresu zmian ustrojowych i gospodarczych, w mniejszym stopniu pełnią funkcję waloryzacyjną, mając przede wszystkim na celu zapewnienie swego rodzaju zryczałtowanego wynagrodzenia dla wierzyciela za korzystanie przez dłużnika ze środków pieniężnych należnych wierzycielowi, a także dyscyplinowanie dłużnika i motywowanie go do jak najszybszego spełnienia świadczenia. Ocena rozmiaru poniesionej przez poszkodowanego szkody i w konsekwencji zasadności żądanego świadczenia pieniężnego podlega, w razie sporu między stronami, weryfikacji sądowej.

W wyroku z dnia 18 lutego 2011 r. (sygn. akt I CSK/10, LEX nr 848109) Sąd Najwyższy, podsumowując dotychczasowe stanowiska judykatury, uznał, iż "wymagalność roszczenia o zadośćuczynienie za krzywdę, a tym samym i początkowy termin naliczania odsetek za opóźnienie w zapłacie należnego zadośćuczynienia, może się różnie kształtować w zależności od okoliczności sprawy. Terminem, od którego należą się odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia za krzywdę, może być więc, w zależności od okoliczności sprawy, zarówno dzień poprzedzający wyrokowanie o zadośćuczynieniu, jak i dzień tego wyrokowania." Sąd Najwyższy wskazał, że "wysokość krzywdy - tak jak i szkody majątkowej - może się zmieniać w czasie, różna zatem w miarę upływu czasu może być też wysokość należnego zadośćuczynienia. W rezultacie początek opóźnienia w jego zapłacie może się łączyć z różnymi datami. Jeżeli więc powód żąda od pozwanego zapłaty określonej kwoty tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od danego dnia, poprzedzającego dzień wyrokowania, odsetki te powinny być, w świetle powyższych uwag, zasądzone zgodnie z żądaniem pozwu, o ile tylko w toku postępowania zostanie wykazane, że dochodzona suma rzeczywiście się powodowi należała tytułem zadośćuczynienia od wskazanego przez niego dnia. Jeżeli natomiast sąd ustali, że zadośćuczynienie w rozmiarze odpowiadającym sumie dochodzonej przez powoda należy się dopiero od dnia wyrokowania, odsetki od zasądzonych w takim przypadku zadośćuczynienia mogą się należeć dopiero od dnia wyrokowania."

Przenosząc powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy zważyć należy, iż roszczenie powoda o zadośćuczynienie zostało zgłoszone pozwanym w postępowaniu likwidacyjnym. Już bowiem w grudniu 2011 r. powód zgłosił pozwanemu (...) S.A. z siedzibą w S. szkodę, żądając wypłaty zadośćuczynienia w kwocie 100.000 zł, a rzeczą pozwanego było poczynienie ustaleń niezbędnych do prawidłowej likwidacji szkody. Pozwany nie wydał jednakże decyzji w sprawie ustalenia zadośćuczynienia odpowiadając, że zakończenie likwidacji nie jest możliwe ze względu na brak kompletnej dokumentacji ze strony ubezpieczonego i informując, że ubezpieczony – (...) S.A. Oddział w Polsce nie zajął stanowiska w sprawie. Następnie dnia 31 października 2012 r. powód wytoczył powództwo o zapłatę zadośćuczynienia w kwocie 60.000,00 zł. Wyrokiem Sądu Rejonowego w P.VI Zamiejskowy Wydział Cywilny z siedzibą w G. z dnia 20 marca 2015 r. sygn. akt VI (...) zasądzono solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 22.400,00 zł, przedmiotowy wyrok został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w O. sygn. akt II Ca (...) z dnia 17 września 2015 r., którym na rzecz powoda zasądzono solidarnie od pozwanych kwotę 50.000,00 zł.

W tym stanie rzeczy, wobec zapłaty zadośćuczynienia dopiero po wydaniu orzeczeń sądowych, żądanie odsetek ustawowych od kwoty 22.400,00 oraz 27.600,00 zł, począwszy od dnia 14 listopada 2012 r. do dnia dokonanej zapłaty zasługuje na uwzględnienie, a to z tego względu, iż ubezpieczyciele zobowiązani byli spełnić swoje świadczenie w terminie 30 dni licząc od otrzymania zawiadomienia o wypadku. W szczególności, w ocenie Sądu, oddalenia powództwa nie mogą uzasadniać twierdzenia pozwanych, iż kwestia wysokości zadośćuczynienia nie była jednoznaczna, a do wydania orzeczenia konieczna była opinia biegłego. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 13 października 1993 r., I CRN 121/94, OSNC 1995/1/21 i 22 października 2003 r., II CK 146/02, 13 marca 2013 r., IV CSK 512/12).

Reasumując powyższe rozważania, w ocenie Sądu żądanie pozwu zasługiwało na uwzględnienie, z tym jednakże zastrzeżeniem, iż należało dokonać modyfikacji wysokości skapitalizowanych odsetek, których powód domagał się od kwoty 22.400,00 zł poprzez określenie ich wysokości na kwotę 6.910,51 zł. Zgodnie z żądaniem pozwu, którym Sąd jest związany, M. M. domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych między innymi kwoty 6.917,61 zł tytułem odsetek ustawowych za okres 14 listopada 2012 r. do dnia 01 czerwca 2015 r. za zwłokę w wypłacie części zadośćuczynienia w wysokości 22.400,00 zł. Tymczasem jak wynika z historii rachunku /karta 16 akt/ już w dniu 29 maja 2015 r. pozwani tytułem zadośćuczynienia uiszcili na rzecz powoda kwotę 523,22 zł oraz 4.480,00 zł, a zatem powodowi odsetki ustawowe od kwoty 22.400,00 zł należały się za okres od dnia 14 listopada 2012 r. do dnia częściowej zapłaty tj. do dnia 29 maja 2015 r. w kwocie 6.902,88 zł oraz za okres od 30 maja 2015 r. do 01 czerwca 2015 r. od pozostałej kwoty 17.396,78 zł (22.400,00 zł – 5.003,22 zł) w kwocie 7,63 zł, co łącznie daje tytułem skapitalizowanych odsetek za okres od 14 listopada 2012 r. do 01 czerwca 2015 r. od kwoty 22.400 zł kwotę 6.910,51 zł, którą Sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda. Ponadto Sąd zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 9.219,16 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 27.600,00 zł za okres od dnia 14 listopada 2012 r. do dnia 24 września 2015 r. Natomiast odnośnie kwoty 7,10 zł powództwo podlegało oddaleniu.

Solidarna odpowiedzialność pozwanych za zapłatę odsetek ustawowych od kwoty zadośćuczynienia związana jest z ich prawomocnie stwierdzoną solidarną odpowiedzialnością za zapłatę powodowi tegoż zadośćuczynienia.

Roszczenie w przedmiocie dalszych odsetek ustawowych uzasadnia brzmienie art. 481 k.c. Datę początkową naliczenia odsetek określono – zgodnie z żądaniem pozwu – jako datę wytoczenia przedmiotowego powództwa tj. 13 listopada 2015 r.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania uzasadnia przepis art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona, która przegrała sprawę, jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Powód przegrał sprawę jedynie w nieznacnej części, a mianowicie co do kwoty 7,10 zł, co uzasadnia zastosowanie ogólnej zasady z art. 98 k.p.c.

Na zasądzoną solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 3.224,00 zł składała się: kwota 807,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 2.400,00 zł tytułem

zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zgodnie z Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Mając na względzie wskazane okoliczności, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.